

Projekt Teres 318

4:e februari, 318, norra Jorgala nära gränsen mot Valoi

Hon sänkte den långa tubkikaren och lutade sig tillbaka, nöjd med vad hon sett. De stolta luftskeppen hade nu lagt sig på en bred linje med ett noga utmätt avstånd till varandra och från dem visste hon att Teres stadsmurar syntes. Staden, föremål för häftiga stridigheter under senhösten och vintern i och med dess strategiskt viktiga läge, hade inte fått någon vila under de kallare månaderna och de trupper som ännu stred där var trötta. Idag var vädret klart och solen värmd; säkert vände en och annan soldat upp ansiktet mot himlen och kände hopp för första gången på länge. De civila hade sedan länge flytt området eller dött.

Lill-Hoch sprätte till, en indikation på att djuret vaknat, och snart syntes en mörk nos sticka fram ur den väska hon bar över ena axeln. Med tanke på att illern fått vara delaktig i beslutet om vilken av de två potentiella städerna det till slut skulle bli var det inte mer än rätt att djuret fått följa med på färden. Ja, inte ända fram förstås, projektet var inte riskfritt och hon själv befann sig på säkert avstånd ombord på det förankrade luftskeppet Adalheid, bara tillräckligt nära för att med sin kikare kunna skönja resultatet. Det var ett kostsamt projekt som både hon och Hoch arbetat länge på att få till och som alltid stod hennes anseende inom Arsenalen på spel. Som vanligt hyste hon få tvivel.

Några kilometer från hennes position gjorde sig besättningen på respektive luftskepp sig klara för att börja fälla sin dödliga last. Hon själv rådde inte över händelseförloppet längre, men det var pålitligt folk som anlåtats och hon visste att de skulle utföra uppgiften väl. Snart...

Även Hoch stod bredvid henne. Lika delaktig han, fast inte lika öppet. De arbetade väl ihop, även om de inte alltid delade åsikt. Hoch existerade i än högre grad än hon själv för Arsenalen enbart och det var en inställning hon kunde respektera och förstå. Han förväntade sig inte vänskap och det passade henne själv utmärkt. Vänskap riskerade bara att stå i vägen för framgång.

En dov explosion och en efterföljande rökpelare visade att Projekt Teres officiellt inletts. Hon höjde kikaren igen, satte den till sitt vänstra öga och lät blicken glida från skepp till skepp och slutligen till marken. Den första explosionen hade raskt följts av flera, dessa mer synkroniserade och hon visste att de släppte sin last samtidigt enligt tidigare givna order. Snart var det svårt att se något genom den kraftiga röken som steg i luftskeppens spår. De var för långt bort för att kunna höra annat än ljudet från bomberna, men hon hade inte svårt att föreställa sig kaoset därborta och skriken. Alltid skriken.

En kort stund - eller en evighet - senare kunde resultatet mätas och plitas ner. I varje luftskepp hade det funnits en observatör vars enda uppgift varit att beräkna skada och studera reaktionerna på marken och väl i säkerhet arbetade dessa raskt med att sammanställa sina

rapporter. Ett luftskepp hade fått kostsamma skador och ett, Heidi, hade störtat när hon gått för nära över en brinnande byggnad, men i övrigt var den lilla flottan intakt. De på marken hade varit oförberedda, helt enligt planen, och många hade inte hunnit ta skydd, åtminstone inte i anfallets inledning. Förstörelsen var stor och hon själv gissade att stridigheterna om Teres nu nått sitt slut. Kunde Gillet inte kontrollera staden skulle den åtminstone inte falla i cordovernas händer. Nu när det inte längre fanns något kvar att slåss om förutspådde hon att de sista spillrorna av cordovernas armé i området snart skulle dra sig tillbaka. Det var i sig bara en bonus, det hon själv var ute efter var resultatet av projektet.

Givetvis fanns det en del skada på egen trupp, men det var beräknat svinn. Av oro för att rapporter kunde snappas upp av fiendesidan hade beslutet fattats att inga meddelanden om det förestående anfallet fick skickas till de egna kompanierna i staden. Visst fanns det dugliga knektar som nu fått sätta livet till, men det hade skett för en god sak. Hur stora förlusterna var var ännu oklart, men det spelade liten roll. Det hade varit värt det.

* * *

Två veckor senare hade de sista uppgifterna samlats in. Anfallet hade orsakat massiv förstörelse på framförallt byggnader och folk. De få magasin som ännu innehållit något ätbart hade brunnit till marken, liksom den äldre delen av staden där träbyggnader varit vanligare än sten, varför många av de som överlevt anfallet istället dött av svält eller kyla. Många utav stenbyggnaderna hade fått stora skador och både väggar, tak och murar hade rasat in på flera ställen. Hur många som faktiskt dött som en följd av bomberna var oklart då det saknades uppgifter om hur mycket levande trupp som funnits i staden innan, men klart var att efter anfallet upphörde stridigheterna. Det fanns helt enkelt inte tillräckligt många kvar som ännu förmådde slåss. Trots det positiva resultatet fanns det också baksidor. Kostnaden hade varit hög och förlusten av Heidi visade att det långt ifrån var ett riskfritt förfarande. Med en mindre erfaren besättning ombord på ett luftskepp kunde ett liknande projekt bli förödande. Därför var det ännu att se som ett högst osäkert och ej rekommenderat sätt att föra krig på. Kanske kunde förfarandet effektiviseras på sikt, vilket skulle leda till lägre kostnader. Projektet i sin helhet kunde dock ses som lyckat då det utöver att slå undan fötterna för cordovernas nordligaste hållpunkt också hade givit dem många värdefulla insikter.

Hon sträckte på sig och slog sedan ihop den svarta boken hon hade framför sig efter att ha sammanfattat det sista. Messer klev precis in i rummet och lämnade över dokumentet hon arbetat på. Hastigt ögnade hon igenom det innan hon nickade godkännande och skrev under det. Ingen vila. Plikten och nya projekt kallade.